

امام معصوم، امید همراه با عمل به وسایل حسین (ع) و... پرداخته است؛ که به مناسبت ایام ماه صفر، آن را به خوانندگان گرامی موعود تقدیم می‌کنیم.

مهر حسین (ع)

از روایات مسلم است که حضرت علی (ع) می‌فرمایند: «لو أن رجلاً أحب حجراً لحشره الله معه؛ اگر کسی سنگی را دوست داشته باشد خداوند او را با آن سنگ در قیامت محشور می‌سازد».

عالم محبت خیلی عجیب است. باید از چیزهایی که موجب از بین رفتن یا کم شدن محبت می‌شود، پرهیز کرد؛ باید در درجه اول از گناهان و سپس از مکروهات دوری کرد. به علاوه باید به چیزهایی که موجب افزایش محبت می‌شود، روی آورد. مثلاً هر چه بیشتر به سادات اظهار محبت و مودت کنید برای خودتان بهتر است، هر چه بیشتر به مجلس عزای حسین (ع) بروید و اشک بریزید، علاقه‌تان به حسین (ع) بیشتر می‌شود. چنان که در ماه رمضان نفس کشیدن روزه‌دار ثواب تسبیح دارد، در مجلس عزای حسین (ع) یا هر وقت که غم حسین (ع) داشته باشی، انفاستان ثواب تسبیح دارد. محبت کاری می‌کند که قلب صیقلی شود. بر اثر محبت اشعه‌ای از انوار طیبیه و ایمان کامله این دودمان در قلب آدمی جایگزین می‌شود و به دنبال آن آثار محبوب در حبیب جلوه‌گر می‌شود. کسی که به دوستی اهل بیت (ع) بمیرد تائب (توبه کرده) مرده است. همین محبت برای دوستان توبه است. خدا کند که این محبت را با خود ببریم.

از جمله عجایب عالم محبت یگانگی میان «محب» و «محبوب» است. از نظر معنا چون کمال ربط در دوستی پیدا می‌شود، هر صفت کمالیه‌ای که محبوب داشته باشد محبت نیز از آن برخوردار می‌گردد؛ چون با محبوب ربط پیدا کرده و یگانه شده است. البته این بستگی به استعداد و ظرفیت محبت دارد که چه مقدار از کمالات محبوب در او ظاهر گردد.

حسین عزیز، آنچه را که از کمالات داراست در دوستدارانش نیز به اندازه ظرفیت وجودی‌شان آشکار می‌گردد و این بستگی دارد که دوستدار امام حسین (ع) چه مقدار از موانع را برطرف کرده و استعدادش چگونه و مقدار محبتش چه اندازه بوده باشد، اما اصل مطلب مسلم است.

در عشق‌های مجازی دقت کنید؛ عاشق چقدر برای معشوق ذلیل است، آرزو دارد به خاطر نگاه و نظر محبوبش حتی جان خود را نیز بدهد. آی حسینی‌ها! [مگر] شما آرزو ندارید که حسین (ع) نظر لطفی به شما بکند؟

آنان که خاک را به نظر کیمیا کنند
آیا شود که گوشه چشمی به ما کنند
بیایید کاری بکنید که حب دنیا و شهوات کم شود، بلکه

نور هدایت

معرفی کتاب «سیدالشهدا» اثر شهید

آیت‌الله سید عبدالحسین دستغیب

علی عبدالحسنی

اشاره:

کتاب «سیدالشهدا (ع)» در بردارندهٔ مباحث بیست سخنرانی از شهید محراب و معلم اخلاق، حضرت آیت‌الله شهید سید عبدالحسین دستغیب (ره) پیرامون قیام حسینی و پاسخ به بعضی از شبهات در این موضوع است.

با اینکه بیش از نیم‌قرن از نقل و نشر این بیانات می‌گذرد هنوز مطالب سودمند و بدیعی در آن یافت می‌شود و این غیر از جامعیت علمی آن شهید بزرگوار، به صفای باطن و خلوص نیت و پاکیزگی جان آن روح مجرد و نفس مطمئنه برمی‌گردد.

در کنار هم قرار گرفتن بخش‌هایی از آن گفتارهای الهی که از تباطع معنایی و معنوی با یکدیگر داشتند، محور این نوشتار گردیده است. آن شهید محراب در این گفتار به مهر و محبت، آثار و مراتب آن، باب رحمت الهی بودن امام حسین (ع)، اسرار و آثار گریه با معرفت بر آن

دوستداران اهل بیت(ع) به این وظیفه اهمیت بیشتری بدهند.

ضمناً باید خلی مواظب بود که نفس و هوا در کار نیاید که در این صورت حق عزاداری و حق ولایت ادا نشده است و معامله با خود است. [نه معامله با خدا] مجلس تعزیه‌داری به عنوان تقرّب به آل محمد(ص) است. اما اگر خدای نکرده به غرض هوا و هوس آلوده شود، مثل اینکه کسی بخواهد مجلس به اسم خودش برپا کند تا مشهور شود، این جلوه خود و [نفس] است. اگر دوستی امام حسین(ع) محرک برقراری مجالس باشد، دیگر مجلس من و تو معنا ندارد [اما اگر خدای ناکرده] غیر از انگیزه الهی باشد [این مجلس] ارزش نداشته، بلکه از گناهان کبیره است و در صفحه سیّئات ثبت می‌شود.

راه حسین(ع) راه دل

هر چیزی را بهاری است و بهار عزای حسین(ع) عُشر عاشورا [دهه اول محرم] است. اسم حسین و قبر حسین(ع)، موجب شکستن دل است. همین‌طور آیام محرم که به آن حضرت منسوب است سبب حزن دل می‌شود. راه حسین، راه قلب، بلکه راه خداست. اگر کسی با دل متوجه حسین شود مصائب او را به یاد بیاورد حتماً دلش می‌شکند و می‌داند که هر چیز شکسته، بی‌ارزش و کم‌قیمت می‌شود مگر قلب، که قیمت و ارزش آن افزوده می‌گردد؛ آن قلب می‌شود قبر حسین(ع). یعنی جایگاه و تابشگاه نور حسین(ع) می‌شود. و دیگر معلوم است که این قلب چه اثری پیدا می‌کند.

[بدانید] که گناه مانع تابش نور حسینی است، هم‌چنین قساوت. اگر کسی از موجبات قساوت قلب خودداری نکرد تا به حدّی که دلش قسّی و سفت و سخت شد این قلب دیگر جای نور حسین(ع) نیست. نور حسین با نرمی قلب همراه است، بزرگ‌ترین مورث قساوت، گناه است که نمی‌گذارد انسان از ایمان و محبت خود بهره ببرد. آنگاه دیگر موعظه در آن اثر نمی‌کند، مصیبت‌های حسین(ع) او را تغییر نمی‌دهد. پس بیا بید خودمان را برای عاشورا آماده کنیم. اگر هنگامی که هلال محرم نمایان شد در شما هم حزن و اندوه پیدا شد، شما را بشارت باد که این روایت درباره شما است: «اللّٰهُمَّ اِنَّ شِيعَتَنَا مَتَا خَلَقُوا مِنْ فَاضِلِ طِينَتَا وَعَجَنُوا بِمَاءِ وَايْتِنَا؛ پروردگارا، شیعیان ما از باقی‌مانده ما آفریده شده‌اند و به آب ولایت و محبت آل محمد(ص) خمیره آنها سرشته شده است». شاهد آن هم همین حزن شما در محرم است. امامان ما از طلوع هلال محرم دیگر خندان نمی‌شدند و تا روز عاشورا روز به روز بر حزنشان افزوده می‌شد. هر کس محبت این خانواده را دارد، طینتش هم مثل طینت اهل بیت(ع) است و به آن خانواده مربوط است. ربط به این خانواده خیلی کارهای عجیب می‌کند.

از دل‌ها بیرون رود و چیزی جز حبّ حسین باقی نماند. رسول خدا(ص) فرمودند: «هر کس بر دوستی آل محمد(ص) بمیرد شهید است و با ایمان کامل مرده است». این روایت را علاوه بر شیعه، عده‌ای از علمای سنی هم ذکر کرده‌اند. آنچه در نظرم [باقی] مانده این است که امام فخر رازی در تفسیر آیه مؤدّت، زمخشری و ثعلبی در تفاسیر خود و دیگران نیز نوشته‌اند. پیامبر(ص) در ادامه فرمودند: «بدانید که هر کس با دوستی اهل بیت(ع) بمیرد گناهش آمرزیده است». ساعت مرگ که اینقدر آدمی اضطراب و دلهره دارد، چقدر لذت‌بخش است که ملک‌الموت او را به بهشت بشارت دهد. کسی که با دوستی اهل بیت(ع) بمیرد، نکیر و منکر در قبر او را بشارت می‌دهند. خداوند قبرش را توسعه می‌دهد و دو در از بهشت بر روی او می‌گشاید و قبرش را زیارتگاه فرشتگان رحمت قرار می‌دهد.

مرحوم علامه سیّد شریف‌الدین(ره) در کتاب «فصول المهمّه» درباره اهل بیت(ع) می‌نویسد: «اینک که هشتاد سال از عمرم رفته، می‌دانم که چیزی ارزشمند و قابل توجه [برای این درگاه ندارم لذا به فرزندانم وصیت کرده‌ام که این حدیث «من مات علی حبّ آل محمد مات شهیداً...» را بر روی کفم بنویسند که تنها همین حدیث مایه دل‌خوشی و موجب رجا و امید من است».

حسین(ع) باب رحمت الهی

شیخ شوشتری(ره) کلمات شریفی در باب خطبه آخر ماه شعبان پیامبر اکرم(ص) درباره ماه رمضان و تطبیق آن با عزای امام حسین(ع) دارد. از آن جمله [به نقل از پیامبر(ص)] می‌فرماید:

«ای مردم؛ درهای بهشت در این ماه گشوده است...» آنگاه باب‌های بهشت را ذکر می‌کند و می‌فرماید: «اگر از این درها راحت ندادند یعنی نتوانستی به واسطه بدبختی خودت داخل بهشت شوی، یک در هست که هیچ‌کس از آن محروم نخواهد شد و راهش هم خیلی آسان است. هر کس، در هر جا و هر حال که باشد «رحمة الله الواسعه» شامل حالش می‌شود. اگر می‌خواهی آن در را بشناسی و وارد آن شوی، بدان که آن «باب الحسین» است و راهش هم شکستن دل و عزاداری ابی‌عبدالله(ع) می‌باشد». شیخ می‌فرماید: «اگر از باب‌التوبه راحت ندادند، یک فضل عظیم و بار عامی هست که دیگر دست رد به سینه کسی نمی‌زند هر چند که تائب نباشد و آن دوستی حسین(ع) است.

عزاداری در آیام عاشورا انجام وظیفه و نشان محبت می‌باشد. جان و حقیقت ایمان همان ولایت و دوستی محمد و آل محمد(ص) است. بنابراین مجلس گرفتن، دور هم نشستن، یاد حسین کردن، اقامه عزای نمودن، انجام وظیفه است. لازمه دوستی، اندوه در این آیام است و با سوگواری، اندوه قلبی آشکار می‌گردد. امید است که